

THE MILITANT

Εβδομαδιαία σοσιαλιστική εφημερίδα που εκδίδεται στη Νέα Υόρκη στην υπεράσπιση των συμφερόντων των εργαζομένων.

Vol.85/No.21

31 Μαΐου 2021

Η Κουβανική Επανάσταση: Ένα παράδειγμα για εμάς σήμερα

Η απελευθέρωση των Μαύρων, και η σημασία για τους εργαζόμενους της υπεράσπισης των προβλεπόμενων δικαστικών διαδικασιών, και πώς η αστυνομία και τα δικαστήρια είναι στην υπηρεσία της καπιταλιστικής κυριαρχίας

AP PHOTO/HAROLD VALENTINE – Ο Φιντέλ Κάστρο, αριστερά, μιλά σε συγκέντρωση στην Κολόν, Κούβα, στις 7 Γενάρη 1959, ενώ το Καραβάνι της Ελευθερίας διασχίζει την Κούβα καθοδόν προς την Αβάνα μετά την ανατροπή της υποστηριζόμενης από τις ΗΠΑ δικτατορία του Φουλχένσιο Μπατίστα. Η σοσιαλιστική επανάσταση της Κούβας, μαζί με τον αγώνα για την εξάλειψη του συστήματος φυλετικού διαχωρισμού «Τζιμ Κρόου», μας βοήθησε να «κατανοήσουμε την αναγκαιότητα μιας επαναστατικής μεταμόρφωσης του εαυτού μας ώστε να μπορέσουμε να νικήσουμε τους κυρίαρχους καπιταλιστές», είπε η Μέρι-Άλις Γουότερς στη διάσκεψη του Σοσιαλιστικού Εργατικού Κόμματος στη Μεσοδυτική περιφέρεια των ΗΠΑ στις 24 Απρίλη.

«Η Κούβα και η επερχόμενη αμερικανική επανάσταση: Η 60^η επέτειος δύο ιστορικών νικών της κουβανικής επανάστασης και η σημασία τους για την οικοδόμηση ενός επαναστατικού κόμματος στις Ηνωμένες Πολιτείες – τότε και σήμερα» ήταν το κεντρικό θέμα της ομιλίας της

Μέρι-Άλις Γουότερς, μέλος της Εθνικής Επιτροπής του Σοσιαλιστικού Εργατικού Κόμματος, στη διάσκεψη του κόμματος στη Μεσοδυτική περιφέρεια της χώρας στις 24 Απρίλη που έγινε στο Σικάγο.

Η Γουότερς επικεντρώθηκε στο πώς ο Φιντέλ Κάστρο, ο Τσε Γκεβάρα και άλλοι ηγέτες της επανάστασης καθοδήγησαν τους εργάτες και αγρότες στην Κούβα να πάρουν την πολιτική εξουσία, να κινητοποιηθούν ώστε να πάρουν όλο και πιο ριζικά μέτρα κατά της καπιταλιστικής εκμετάλλευσης και των ιδιοκτησιακών σχέσεων, να κατανοήσουν τον σοσιαλιστικό χαρακτήρα των επιτευγμάτων τους και τη μαρξιστική πολιτική της ηγεσίας τους, και να μεταμορφώσουν στη διαδικασία αυτή τον ίδιο τον εαυτό τους. Μέσα από αυτές τις μαζικές προλεταριακές κινητοποιήσεις, οι άνθρωποι του μόχθου της Κούβας διεξήγαγαν την πρώτη, και μέχρι στιγμής τη μόνη, σοσιαλιστική επανάσταση στην αμερικανική ήπειρο.

Περιέγραψε την επιρροή που άσκησε αυτή η βαθύτατη αυτή επανάσταση στους επαναστατικά σκεπτόμενους νέους ανθρώπους στις ΗΠΑ. Στους νέους οι οποίοι συμμετείχαν ενεργά στη μεγάλη προλεταριακή μάχη που βρισκόταν τότε σε εξέλιξη –με επικεφαλής τους Μαύρους– για την ανατροπή του συστήματος του φυλετικού διαχωρισμού «Τζιμ Κρόου». Περιέγραψε πώς αποφάσισαν οι νέοι αυτοί να γίνουν μέλη του Σοσιαλιστικού Εργατικού Κόμματος και να συμμετάσχουν στην οικοδόμησή του.

Ακολουθούν τα σχόλια της Γουότερς κατά το κλείσιμο της μιλίας. Επικεντρώνονται στα διδάγματα που μπορούν να αντλήσουν αγωνιστές της εργατικής τάξης και νέοι στις ΗΠΑ σήμερα από το παράδειγμα που δίνουν οι άνδρες και οι γυναίκες που πραγματοποίησαν τη σοσιαλιστική επανάσταση της Κούβας και την υπερασπίζονται για πάνω από εξήντα χρόνια, αντιμέτωποι με την ακατάπαυστη προσπάθεια της Ουάσιγκτον να τους λυγίσει.

Μέρι-Άλις Γουότερς

Σαν σήμερα, πριν από εξήντα χρόνια, Κουβανοί εργάτες, αγρότες και νέοι άνθρωποι προωθούσαν τη σοσιαλιστική τους επανάσταση και μεταμόρφωναν τον εαυτό τους ώρα με την ώρα. Αυτό καταγράφηκε με τη νίκη τους εναντίον της οργανωμένης από τις ΗΠΑ εισβολή μισθοφόρων στην Πλάγια Χιρόν τον Απρίλη 1961. Αυτό καταγράφηκε και με τη μαζική εργατική καμπάνια την ίδια χρονιά που μέσα σε λιγότερο από δώδεκα μήνες έμαθε σε ενάμιση εκατομμύριο ενήλικες να γράφουν και να διαβάζουν.

Την ίδια στιγμή, εδώ στις ΗΠΑ άνοιγε ένα νέο στάδιο στον αγώνα για την ανατροπή του συστήματος φυλετικού διαχωρισμού «Τζιμ Κρόου» στις Πολιτείες του Νότου, που είχε ομοιότητες με το απαρχαίνι. Ο αγώνας αυτός, με τις προεκτάσεις του, είχε αντίκτυπο στις κοινωνικές σχέσεις σε όλη την επικράτεια των Ηνωμένων Πολιτειών.

Αυτό το νέο κύμα στηρίχθηκε πάνω στη νίκη του κινήματος του μπούκοτάζ των λεωφορείων στο Μοντγκόμερι το 1955-1956: Συμπεριλάμβανε καθιστικές διαμαρτυρίες στα Γούλγουορθ και άλλα καταστήματα εστίασης στον Νότο το 1960 με επικεφαλής Μαύρους σπουδαστές, τα «δρομολόγια της ελευθερίας» (Freedom Rides) για το σπάσιμο του φυλετικού διαχωρισμού στα υπεραστικά λεωφορεία, το «καλοκαίρι της ελευθερίας» (Freedom Summer) το 1964 στο Μισισιπή, την πορεία από την Σέλμα μέχρι το Μοντγκόμερι το 1965, την όλο και πιο ξεκάθαρη επαναστατική διεθνιστική φωνή του Μάλκολμ Χ, μεταξύ πολλών άλλων.

Στον Νότο επρόκειτο για μια σκληρή, θανάσιμη μάχη. Όταν μάθαμε ότι οι υποστηριζόμενοι από τις ΗΠΑ αντεπαναστάτες στην Κούβα είχαν βασανίσει και τελικά δολοφόνησαν τον Κονράδο Μπενίτες, ο οποίος συμμετείχε στην καμπάνια του αλφαριθμητισμού, αμέσως νιώσαμε τι σήμαινε αυτό. Το ίδιο συνέβαινε εδώ στους αγωνιστές για τα πολιτικά δικαιώματα.

Η σαρωτική κουβανική επανάσταση που προέλαυνε, παράλληλα με τον αναπτυσσόμενο αγώνα για τον ξεριζωμό του συστήματος «Τζιμ Κρόου», μας βοήθησε να καταλάβουμε καλύτερα από οτιδήποτε άλλο ότι οι κυρίαρχοι καπιταλιστές θα κάνουν το παν για να διατηρήσουν την εξουσία και την ιδιοκτησία τους. Ακόμα πιο σημαντικό ήταν ότι αρχίσαμε να καταλαβαίνουμε ότι, για να καταφέρουμε να τους νικήσουμε, θα χρειαζόταν μια επαναστατική μεταμόρφωση του ίδιου μας του εαυτού.

Στην Κουβανική Επανάσταση βλέπαμε το είδος του πειθαρχημένου, επαναστατικού, προλεταριακού κόμματος που χρειαζόταν να οικοδομήσουμε. Τα στελέχη του Αντάρτικου Στρατού στα βουνά της Σιέρα Μαέστρα και του Εσκαμπράι, εκείνοι που πάλευαν στην παρανομία στις πόλεις με το Κίνημα 26 Ιούλη, και εκείνοι που κατέλαβαν τη Σάντα Κλάρα έγιναν οι ήρωές μας.

Αναζητήσαμε εκείνους οι οποίοι –εδώ στις ΗΠΑ– κινούνταν στην ίδια κατεύθυνση. Και βρήκαμε τα στελέχη του Σοσιαλιστικού Εργατικού Κόμματος, τους βετεράνους κομμουνιστές ηγέτες με καταβολές στη Ρωσική Επανάσταση και υπήρξαν κομμάτι της ίδρυσης του κομμουνιστικού κινήματος σε αυτή τη χώρα. Συστρατευθήκαμε, και διδαχθήκαμε από τα χρόνια εμπειρίας που είχαν στην ταξική πάλη.

Το κίνημα που ανέτρεψε το σύστημα «Τζιμ Κρόου», στο οποίο το προλεταριάτο έπαιξε ηγετικό ρόλο, δεν αναπτύχθηκε ούτε νίκησε εστιάζοντας στους Μαύρους ως *θύματα*. Αυτοί οι άνδρες και γυναίκες που συμμετείχαν στον αγώνα ανακάλυπταν–παραφράζοντας τον Μάλκολμ Χ– την *αξία* τους, την ανθρωπιά τους. Ανακάλυπταν τη δύναμή τους.

Μέμφις 1968, απεργιοί εργαζόμενοι στον καθαρισμό δείχνουν το θάρρος, την πειθαρχία και την αξιοπρέπεια που βρισκόταν στην καρδιά της μάχης κατά του συστήματος φυλετικού διαχωρισμού 'Τζιμ Κρόου'. «Η μάχη αυτή παραμένει ένα παράδειγμα για μας σήμερα, καθώς η συσσωρευμένη οργή ξεσπάει ενάντια στις επί δεκαετίες αστυνομική κτηνωδία και τις δολοφονίες των μπάτσων», είπε η Γουότερς.

Τίποτα δεν το δείχνει αυτό πιο παραστατικά όσο η εικόνα εκείνη των απεργών εργαζόμενων στην καθαριότητα στο Μέμφις το 1968, οι οποίοι προχωρούν με πειθαρχία, θάρρος και αξιοπρέπεια, με πικέτες που διακηρύττουν: «Είμαι άνθρωπος».

Οι φωτογραφίες αυτές καταδεικνύουν την προλεταριακή καρδιά της μάχης κατά του συστήματος «Τζιμ Κρόου». Τις ταξικές δυνάμεις που αποτελούσαν τη ραχοκοκαλιά του κινήματος αυτού.

Η μάχη αυτή παραμένει ένα παράδειγμα για εμάς σήμερα, καθώς ξεσπά η συσσωρευμένη οργή δεκαετιών ενάντια στην αστυνομική κτηνωδία και τις δολοφονίες από μπάτσους.

Για εμάς που μόλις ξυπνούσε μέσα μας η προλεταριακή ταξική συνείδηση στα πρώτα χρόνια της δεκαετίας του 1960, ήταν ξεκάθαρο ότι η ρίζα της αντίδρασης και του ρατσισμού δεν ήταν η οπισθοδρομικότητα των «λευκών εργατών». Το σύστημα «Τζιμ Κρόου» ήταν γέννημα θρέμμα της καπιταλιστικής άρχουσας τάξης. Και η τάξη των εργαζομένων, Μαύροι και λευκοί, μετασηματίζονταν μέσα από την κοινωνική επανάσταση που βρισκόταν σε εξέλιξη εναντίον του. Όλο και περισσότεροι εργαζόμενοι –ό,τι χρώμα και να ήταν το δέρμα μας–, αντιμετωπίζαμε τα ίδια αφεντικά, δουλεύαμε στους ίδιους εργασιακούς χώρους, συμμετείχαμε σε συνδικαλιστικούς αγώνες ο ένας πλάϊ στον άλλον και η μία δίπλα στην άλλη.

Πρόκειται για το ίδιο δίδαγμα που μαθαίναμε από τους Κουβανούς συντρόφους μας. Σήμερα, για πάνω από έξι δεκαετίες, το παράδειγμα της Κουβανικής Επανάστασης συνεχίζει να εμπλουτίζει την κατανόησή μας του ταξικού δρόμου προς τα εμπρός για την εργατική τάξη και τους συμμάχους μας εδώ, σε ετούτη τη χώρα.

Θέλω να δώσω δύο παραδείγματα που έχουν σχέση με τους κοινωνικούς αγώνες στους οποίους όλοι συμμετέχουμε σήμερα.

«Συστημικός ρατσισμός»: Για ποιο σύστημα πρόκειται;

«Συστημικός ρατσισμός» είναι ένας όρος ευρείας κυκλοφορίας σήμερα στις ΗΠΑ. Χρησιμοποιείται από τους πολιτικά φιλελεύθερους και από πολλούς που θεωρούν τον εαυτό τους «προοδευτικό». Για πολλούς πρόκειται για συνηματική λέξη, ένας άλλος τρόπος να πεις ότι ο εχθρός είναι «οι λευκοί» ή, για μεγαλύτερη ασάφεια, η «λευκή υπεροχή». Συχνά συνοδεύεται από μπόλικο δηλητήριο, ως πολιορκητικός κριός ενάντια στους «λευκούς εργάτες». Συνιστά πλέον μια κατάφωρη επίθεση στην ταξική αλληλεγγύη.

Αλλά πρέπει να θέσεις στον εαυτό σου το εξής ερώτημα, «Υπάρχει συστημικός ρατσισμός στις ΗΠΑ;».

Militant/Bill Scheer – Διαδήλωση στη Μινεάπολις, 28 Μάη 2020, μία από τις χιλιάδες που έγιναν σε πόλεις και κωμοπόλεις, μετά από το θάνατο του Τζορτζ Φλόιντ στα χέρια της αστυνομίας τρεις μέρες νωρίτερα.

Η μόνη δυνατή απάντηση είναι, «Βεβαίως και υπάρχει». *Αλλά το σύστημα είναι ο καπιταλισμός. Όχι άνθρωποι με ανοιχτόχρωμο δέρμα. Όχι αυτό που παρουσιάζουν ως βαθιά ριζωμένες συμπεριφορές λευκής υπεροχής.*

Ο καπιταλισμός δεν μπορεί να υπάρξει χωρίς να σπέρνει τη διχόνοια μεταξύ των εργαζομένων. Δεν μπορεί να υπάρξει χωρίς να τροφοδοτεί διαφορές που μας αποδυναμώνουν καθώς προσπαθούμε να περιορίσουμε την εκμετάλλευση της εργατικής μας δύναμης από τους ιδιοκτήτες. Μας αποδυναμώνουν απέναντι στις διαρκείς πιέσεις τους να αυξήσουν σε βάρος μας το μερίδιό τους στην αξία που εμείς παράγουμε.

Αυτό εξηγεί το κομμουνιστικό κίνημα, και γύρω από αυτό διαπαιδαγωγεί εδώ και 175 χρόνια. Ο ρατσισμός, όπως και η καταπίεση των γυναικών, η καταστροφική λεηλασία της αφθονίας που προσφέρει η φύση και οι ιμπεριαλιστικοί πόλεμοι, δεν θα ξεριζωθούν εφόσον συνεχίζει να υπάρχει ο καπιταλισμός. Επιπλέον, θα χρειαστεί μια σκληρή, συνειδητά καθοδηγημένη πάλη για να εξαλειφθεί η κληρονομιά όλης της καταπίεσης και της εξαχρείωσης του καπιταλισμού όταν η εργατική τάξη αποσπάσει τελικά την εξουσία από τα χέρια των κυρίαρχων ιδιοκτητών.

Ο μόνος δρόμος προς τον ξεριζωμό του συστημικού ρατσισμού περνά μέσα από την όλο και μεγαλύτερη ενότητα της *εργατική τάξης*, την *ταξική πάλη*, την *ταξική* συνείδηση, η οποία αυξανόμενα γίνεται κομμουνιστική συνείδηση – την κατανόηση της καπιταλιστικής εξουσίας και της ιδιοκτησίας.

Εάν δεν γνωρίζουμε από πού προέρχεται ο «συστημικός ρατσισμός», τότε δεν μπορούμε να εξηγήσουμε τη μεγάλη πρόοδο που έχει σημειωθεί στην Κούβα τα τελευταία εξήντα χρόνια στον αγώνα κατά του ρατσισμού.

Ταυτοχρόνως, υπάρχει μια μεγάλη διαφορά μεταξύ της Κούβας και των Ηνωμένων Πολιτειών που θα πρέπει να επισημάνουμε.

Οι Αφρο-Αμερικανοί δεν αποτελούν απλά μια εθνοτική ή φυλετική μειονότητα. Είναι μια *καταπιεσμένη εθνότητα*. Αυτό δείχνουν οι στατιστικές όσο αφορά την υγεία, την εκπαίδευση, τις θέσεις εργασίας, τη στέγαση, τη μητρική και παιδική θνησιμότητα και πολλά άλλα. Η εθνότητα αυτή δεν δημιουργήθηκε την εποχή της δουλείας. Σφυρηλατήθηκε επί δεκαετίες στους αγώνες κατά της αιματηρής αντεπανάστασης που ανέτρεψε τις κατακτήσεις για τις οποίες είχαν παλέψει οι εργαζόμενοι, Μαύροι και λευκοί, κατά την Ριζική Ανασυγκρότηση τη δεκαετία μετά τον Εμφύλιο Πόλεμο και την κατάργηση της δουλείας. Το σύστημα που γνωρίζαμε ως «Τζιμ Κρόου» δημιουργήθηκε την επαύριο της αιματηρής ήττας της Ριζικής Ανασυγκρότησης σε ολόκληρη την περιοχή στην οποία κυριαρχούσαν οι δουλοκτήτες.

Η ήττα αυτή στα τέλη του 19^{ου} αιώνα ήταν η μεγαλύτερη ήττα που έχει υποστεί ποτέ η εργατική τάξη στις ΗΠΑ, και σήμερα συνεχίζουμε να αντιμετωπίζουμε τις επιπτώσεις της. Η εθνότητα των Αφρο-Αμερικανών σφυρηλατήθηκε μέσα στον αγώνα ενάντια σε αυτές τις συνθήκες που τους επέβαλαν. Όπως εξηγεί ο εθνικός γραμματέας του Σοσιαλιστικού Εργατικού Κόμματος,

Τζακ Μπαρνς, στο βιβλίο *Ο Μάλκολμ Χ, η απελευθέρωση των Μαύρων και ο δρόμος προς την εργατική εξουσία*, πρόκειται για μια περήφανη ιστορία αγώνων. Πράγματι, είναι τέτοια που «σταματάει ο νους».

Αλλά η ιστορία της ταξικής πάλης στην Κούβα είναι διαφορετική. Δεν είχαν ποτέ τους την εμπειρία του Εμφυλίου Πολέμου των ΗΠΑ, τις κατακτήσεις της Ριζικής Ανασυγκρότησης, την ήττα της, και το σύστημα «Τζιμ Κρόου» που εφαρμόστηκε επί δεκαετίες.

Στην Κούβα ο αγώνας για την απελευθέρωση από τη δουλεία ήταν αλληλένδετος από την αρχή με τον πόλεμο για την ανεξαρτησία από το ισπανικό στέμμα που κράτησε δεκαετίες. Αυτή η διπλή μάχη κατά της ισπανικής αποικιοκρατίας και κατά της τάξης των δουλοκτητών γαιοκτημόνων, ένωσε ηγέτες που οι ίδιοι ήταν πρώην δουλοκτήτες –όπως ο Κάρλος Μανουέλ ντε Σέσπεδες– καθώς και δούλους που είχαν απελευθερωθεί και Κινέζους σε καταναγκαστική εργασία με συμβόλαιο. Όλοι μαζί διαμόρφωσαν τη ραχοκοκαλιά του στρατού των «Μαμπί».

Στοιχεία του συστήματος «Τζιμ Κρόου» μεταφυτεύτηκαν στην Κούβα από την αναπτυσσόμενη τότε ιμπεριαλιστική δύναμη των ΗΠΑ, καθώς η Ουάσιγκτον επέβαλλε την κυριαρχία της στην Κούβα τα πρώτα πενήντα χρόνια του 20^{ου} αιώνα. Πρόκειται, όμως, για μια μικρής εμβέλειας εκδοχή της βίας και του τρόμου του «Τζιμ Κρόου» που κυριαρχούσε στις ΗΠΑ επί δεκαετίες – κάτι που σε αυτή την ήπειρο πλησίασε περισσότερο από κάθε άλλο καθεστώς τον φασισμό.

Υπάρχουν ακόμα προκαταλήψεις και διακρίσεις που στηρίζονται στο χρώμα του δέρματος των ανθρώπων στην Κούβα; Ναι, και βέβαια υπάρχουν. Υπάρχει ακόμα αρκετή δουλειά που χρειάζεται να γίνει, και οι Κουβανοί επαναστάτες είναι οι πρώτοι που το αναγνωρίζουν. Αλλά οι Κουβανοί με σκούρο χρώμα δέρματος δεν αποτελούν μια καταπιεσμένη εθνότητα όπως είναι στις ΗΠΑ. Όταν ο Κουβανός πρόεδρος Φιντέλ Κάστρο το 1975 απευθυνόταν σε ένα πλήθος εκατοντάδων χιλιάδων ανθρώπων λέγοντας ότι «αφρικανικό αίμα τρέχει ελεύθερα στις φλέβες μας», δεν αναφερόταν σε μια μειονότητα. Μιλούσε για τη μεγάλη πλειονότητα των Κουβανών – υπερήφανων για την ιστορία τους, το αφρικανικό αίμα και τον πολιτισμό τους.

Είναι μια διαφορά που οι περισσότεροι επισκέπτες στην Κούβα δεν καταλαβαίνουν. Βρίσκεται σε πλήρη αντίθεση με τη διαστρεβλωμένη «ιστορία» που αυξανόμενα διδάσκεται στα σχολεία των ΗΠΑ υπό τη σημαία αυτού που ονομάζουν κριτική «θεωρία» φυλών.

Επισκέπτες που πηγαίνουν στην Κούβα από τις ΗΠΑ συμμετέχοντας σε διάφορες μπριγάδες –την Πρωτομαγιά ή σε άλλες εκδηλώσεις– συχνά πηγαίνουν με την υπεροπτική στάση ότι έχουν κάτι να διδάξουν τους Κουβανούς που τους φιλοξενούν περί του θέματος του ρατσισμού και του τι πρέπει να κάνουν γι' αυτό στην Κούβα. Όταν οι Κουβανοί όλων των αποχρώσεων του δέρματος τους εξηγούν με υπομονή ότι «Η ιστορία μας είναι διαφορετική», πολλοί από αυτούς τους επισκέπτες είτε δεν καταλαβαίνουν είτε σκοπίμως απορρίπτουν αυτό που τους λένε. Το θεωρούν, στην καλύτερη περίπτωση, άγνοια, ή στη χειρότερη, σκόπιμη συγκάλυψη. Ανατρέπει όλα όσα έχουν μάθει, ή συχνά όλα όσα προωθούν, για το προπατωρικό αμάρτημα της «λευκότητας».

Η δέουσα νομική διαδικασία για την οποία αγωνίστηκαν οι εργαζόμενοι

Υπάρχει και ένα δεύτερο παράδειγμα διδαγμάτων που έχουμε αντλήσει –και συνεχίζουμε να αντλούμε– για την ταξική πάλη από την πολιτική και ηθική στάση κρατά η Κουβανική Επανάσταση. Είναι ένα παράδειγμα που περιέχει διδάγματα όσο αφορά τη δίκη του πρώην αστυνομικού στη Μινεάπολις, του Ντέρεκ Σόβιν, ο οποίος καταδικάστηκε στις 20 Απρίλη για τη δολοφονία του Τζορτζ Φλόιντ.

Από την πρώτη μέρα της δίκης ήταν ξεκάθαρο ότι η άρχουσα τάξη είχε ήδη αποφασίσει ότι θα έκανε ότι ήταν απαραίτητο προκειμένου να καταδικαστεί ο Σόβιν. Οι μπάτσοι, ότι χρώμα δέρματος και να έχουν, γενικά δεν καταδικάζονται για τη δολοφονία ή τη βιαιοπραγία κατά των ανθρώπων του μόχθου. Όλοι το γνωρίζουμε αυτό. Σε αυτή την περίπτωση, όμως, οι κυρίαρχοι των ΗΠΑ στην μεγάλη τους πλειονότητα είχαν αποφασίσει ότι το λιγότερο κακό ήταν η καταδίκη.

Militant/David Rosenfeld - Η Μέρι-Άλις Γουότερς, μέλος της Εθνικής Επιτροπής του Σοσιαλιστικού Εργατικού Κόμματος, κατά την ομιλία της στις 24 Απριλίου στη διάσκεψη της περιφέρειας των Μεσοδυτικών Πολιτειών στο Σικάγο.

Αποφάσισαν ότι θα έπρεπε να κάνουν κάτι, αντιμέτωποι με την αναπτυσσόμενη οργή κατά της αστυνομικής κτηνωδίας που προκάλεσε μαζικές διαδηλώσεις σε μικρές και μεγάλες πόλεις, σε όλη τη χώρα, κατά τις πρώτες εβδομάδες μετά τον θάνατο –μπροστά στην κάμερα– του Τζορτζ Φλόιντ πέρυσι τον Μάη κάτω από το γόνατο του μπάτσου Ντέρεκ Σόβιν στη Μινεάπολις.

Οι εκδηλώσεις διαμαρτυρίας αυτές διεξάγονταν στις μέρες και τις εβδομάδες εκείνες όταν το έμβλημα του «Black Lives Matter» φαινόταν σε εκατομμύρια εργαζόμενους και νέους σε όλη τη χώρα και βεβαίως σε όλο τον κόσμο ως μια θαρραλέα αξίωση ότι «Ναι, αυτός είναι ένας δικός μας αγώνας, όλοι μαζί ενωμένοι».

Αυτό συνέβαινε τις ημέρες και τις εβδομάδες πριν οι δηλώσεις και οι δράσεις των αναρχικών και άλλων αντεργατικών στοιχείων –που παρουσιάζονταν ως «ηγέτες» της δράσης του Black Lives Matter– οικειοποιηθούν αυτές τις λέξεις και αυτή την αλληλεγγύη. Τις οικειοποιήθηκαν ενθαρρύνοντας το πλιάτσικο, την πυρπόληση, την αδιάκριτη καταστροφή περιουσίας, που ρήμαξαν τους μικροεπιχειρηματίες και τους εργαζομένους, πάνω απ' όλα στις συνοικίες Μαύρων και άλλων εργαζομένων – ή απολογούμενοι για αυτά.

Πριν αρχίσουν αυτοί οι παραπλανητικοί ηγέτες να στοχοποιούν ανθρώπους που είναι λευκοί –μερικές φορές απλά τη στιγμή που κάθονταν σε τραπέζια έξω από κάποιο καφενείο απολαμβάνοντας το ποτό ή το φαγητό τους– για να τους εκφοβίσουν ή να τους προπηλακίσουν χωρίς να υπάρχει άλλος λόγος εκτός από το χρώμα του δέρματός τους.

Το σκηνικό που διαμορφώθηκε μέσα στη δικαστική αίθουσα τα λέει όλα. Από τη μία πλευρά είχες τον κατηγορο με μία ομάδα συνηγόρων αποτελούμενη από δεν ξέρω πόσους δικηγόρους. Περιλάμβανε μια ομάδα «εθελοντών» από μεγάλα δικηγορικά γραφεία, ίσως πάνω από δέκα

«εθελοντές», οι οποίοι είχαν μαζευτεί εκεί με εντολή του κυβερνήτη της Μινεσότας του Δημοκρατικού Κόμματος και του γενικού εισαγγελέα. Από τη άλλη μεριά ήταν ο Ντέρεκ Σόβιν ο οποίος καθόταν μόνος του, με τον έναν δικηγόρο υπεράσπισης του και έναν νομικό σύμβουλο που επέλεξε η ένωση αστυνομικών της Μινεσότας.

Αυτή τη φορά δεν έβλεπες τον συνηθισμένο «μπλε τοίχο», μέσα ή εκτός της αίθουσας του δικαστηρίου που βρίσκονταν εκεί για να στηρίζουν τον συνάδελφο αστυνομικό τους. Αντιθέτως, είχες μια πρωτοφανή ουρά, ο ένας μετά τον άλλο, από υψηλά ιστάμενους αξιωματικούς μπάτσους της Μινεάπολις που κατέθεταν κατά του Σόβιν, επιμένοντας ότι δεν υπάρχει ίχνος στη «δική τους» αστυνομική εκπαίδευση στις διαδικασίες ή της πρακτικές τους που να έχει την παραμικρή σχέση με όλα όσα είχαν συμβεί.

Είχες μια αίθουσα περικυκλωμένη με συρματοπλέγμα και μπάτσους, και ένα πλήθος με εκδικητική διάθεση το οποίο ενθάρρυναν αστοί πολιτικοί όπως η Μαξίν Γουότερς, αντιπρόσωπος του Κογκρέσου των ΗΠΑ, η οποία καλούσε τον κόσμο να γίνουν «πιο συγκρουσιακοί» εάν το δικαστήριο δεν έβγαζε απόφαση καταδίκης για δολοφονία. Είχες προσωπικότητες των ΜΜΕ όπως την Τσέσι Χάντλερ να δηλώνουν ότι είναι «θλιβερό» ότι χρειάζεται να γίνει δίκη «ώστε να αποδειχθεί ότι ο Ντέρεκ Σόβιν δολοφόνησε τον Τζορτζ Φλόιντ τη στιγμή που υπάρχει το βίντεο που τον δείχνει να το κάνει».

Και ο Τζόσεφ Μπάνιεν, πρόεδρος των Ηνωμένων Πολιτειών, να δηλώνει δημοσίως –*προτού καν το σώμα των ενόρκων βγάλει την απόφασή του*– ότι «προσεύχεται» για την «σωστή απόφαση». Στην πραγματικότητα, πολλοί πολιτικοί του Δημοκρατικού Κόμματος, ξεκινώντας από τον Μπάνιεν και την Κάμαλα Χάρις, προσπαθούσαν επί μήνες να στρέψουν τη δικαιολογημένη οργή κατά της αστυνομικής κτηνωδίας προς δικό τους όφελος στην κάλπη των εκλογών του Νοέμβρη 2020.

Είχαν δουλέψει σκληρά για να εκτρέψουν την αναπτυσσόμενη οργή και να διαλύσουν την έκρηξη των αγώνων που αρχικά επεκτάθηκε σε όλη τη χώρα. Η προοπτική να προσελκυστούν ευρύτερα στρώματα του πληθυσμού είχε ήδη υπονομευτεί από τους αυτοαποκαλούμενους «ηγέτες» οι οποίοι αρνήθηκαν να καταδικάσουν τη λεηλασία και την πυρπόληση μαγαζιών και κυβερνητικών κτιρίων. Πειθαρχημένες δράσεις που απαιτούσαν τη σύλληψη και τη δίωξη των μπάτσων που εμπλέκονταν σε υποθέσεις κτηνωδίας και δολοφονίας συχνά εκτροχιάζονταν προς την άσκηση πίεσης σε πολιτικούς με το αίτημα της μεταρρύθμισης της αστυνομίας, και αυτό δημαγωγικά και δόλια μερικές φορές το σέρβιραν μαζί με καλέσματα για τη «διακοπή της χρηματοδότησης» της αστυνομίας.

Κάθε μέρα, καθώς προχωρούσε η δίκη στη Μινεάπολις, η ατμόσφαιρα αυτή γινόταν όλο και πιο τεταμένη. Θύμιζε ρωμαϊκή αρένα με τα πλήθη να ζητωκραυγάζουν για τα λιοντάρια. Μια δίκη διαμέσου των «κοινωνικών δικτύων». Για πρώτη φορά, μια ποινική δίκη στη Μινεσότα μεταδίδονταν στα κανάλια της τηλεόρασης και σε πανεθνική κλίμακα στα περισσότερα από τα μεγάλα ειδησεογραφικά κανάλια. Ένα θέαμα, όχι μια δίκη!

Υπήρξαν λίγες φωνές που υπενθύμιζαν σε όσους ήταν πρόθυμοι να ακούσουν ότι κάθε άτομο έχει το δικαίωμα σε δίκη από σώμα ενόρκων ομοτίμών του. Ότι ο κατηγορούμενος είναι αθώος

μέχρι να αποδειχθεί ότι είναι ένοχος, πέραν πάσης αμφιβολίας ενός λογικού ανθρώπου. Ότι η απόφαση του δικαστηρίου θα πρέπει να είναι ομόφωνη.

Όπως γνωρίζει κάθε εργαζόμενος/η που έχει μπλέξει με το σύστημα «δικαιοσύνης» στις ΗΠΑ, αυτές οι συνταγματικά εγγυημένες νόμιμες διαδικασίες είναι σημαντικές για εμάς. Πρόκειται για δικαιώματα για τα οποία η εργατική τάξη έχει παλέψει σκληρά. Τα έχει κατακτήσει μέσα από αγώνες αιώνων. Τα χρειαζόμαστε για να υπερασπίσουμε τον εαυτό μας ενάντια στο κράτος και κατά του δικαστικού συστήματός του. Οι μέθοδοι που έχουν χρησιμοποιηθεί εναντίον του Σόβιν έχουν πζριν, έχουν τώρα και θα χρησιμοποιηθούν και πάλι εναντίον μας.

Όπως είχε πει ο Ραμόν Λαμπανίνο, ένας από τους Πέντε Κουβανούς τόσο αξιομνημόνευτα: «Οι φτωχοί είναι που αντιμετωπίζουν τη βαναυσότητα του συστήματος ‘δικαιοσύνης’ των ΗΠΑ».

Για αυτούς τους λόγους, ασφαλώς όσο αφορά εμένα και νομίζω για τους περισσότερους που βρίσκονται εδώ σήμερα, δεν συμμετέχουμε σε αυτή τη χορωδία που λέει «Αχ, τι θαυμάσια δίκη και απόφαση!». Δεν έχω καμιά αίσθηση ικανοποίησης, δεν νιώθω χαρά.

Για την εργατική τάξη, δεν υπήρξε νίκη με αυτή τη δίκη. Διαμόρφωσε νομικά προηγούμενα που υπονομεύουν τα δικαιώματά μας.

Ηθικό πλεονέκτημα

Είναι χρήσιμο να ανακαλέσουμε στη μνήμη μας ένα επίμαχο επεισόδιο από τους πρώτους μήνες της Κουβανικής Επανάστασης. Μετά από τη νίκη κατά της δικτατορίας του Μπατίστα, σχηματίστηκαν δικαστήρια από τη νέα κυβέρνηση, ώστε να δικαστούν οι πιο διαβόητοι, βάνουσοι βασανιστές και δολοφόνοι του ηττημένου καθεστώτος που δεν είχαν καταφέρει να το σκάσουν στις ΗΠΑ ή αλλού.

Διαβάζοντας την εκτίμηση του Φιντέλ για εκείνα τα γεγονότα μισό αιώνα αργότερα μαθαίνει κανείς πολλά. Όπως συχνά έκανε, ο Φιντέλ αναδείκνυε το ηθικό πλεονέκτημα για την εργατική τάξη. Μπορείτε να το διαβάσετε σε μια αυτοβιογραφική συνέντευξή του προς τον δημοσιογράφο Ιγνάσιο Ραμονέ. Εκδόθηκε ως βιβλίο στα αγγλικά με τον τίτλο *Η ζωή μου*, και στα ισπανικά *Cien horas con Fidel*. [ΣτΜ στα ελληνικά: *Εκατό ώρες με τον Φιντέλ*, Εκδόσεις Πατάκη, Αθήνα 2003].

«Όταν τελείωνε ο πόλεμος», ρωτάει ο Ραμονέ τον Φιντέλ, «είχατε υποσχεθεί να δικάσετε και τελικά να τιμωρήσετε με την εσχάτη των ποινών μέλη του καταπιεστικού μηχανισμού του Μπατίστα και δημιουργήθηκαν τα ‘επαναστατικά δικαστήρια’ που διενήργησαν μια κάθαρση την οποία πολλοί παρατηρητές θεώρησαν υπερβολική».

Ο Φιντέλ απάντησε πως, ναι, «Δικάστηκαν, επιβλήθηκε ποινή και εκτελέστηκαν αρκετοί». Ο Ραμονέ συνέχισε ρωτώντας τον Φιντέλ εάν πιστεύει ότι αυτές οι δίκες ήταν λάθος. Και ο Φιντέλ απάντησε: «Νομίζω ότι το λάθος μπορεί να ήταν ο τρόπος, να το πούμε έτσι, με τον οποίο διεξήχθησαν αυτές οι δίκες, χρησιμοποιώντας δημόσιους χώρους και επιτρέποντας την παρουσία στις δικαστικές διαδικασίες μεγάλου αριθμού συμπατριωτών μας οι οποίοι δικαίως ήταν εξαγριωμένοι λόγω των χιλιάδων εγκλημάτων που είχαν διαπραχθεί. Αυτό ίσως να βρισκόταν σε

αντίθεση –και στην πραγματικότητα ήταν σε αντίθεση– με τις αντιλήψεις μας για τη δικαιοσύνη. Και αυτό το εκμεταλλεύτηκαν σε μεγάλο βαθμό οι Ηνωμένες Πολιτείες».

«Δεν χάσαμε χρόνο να διορθώσουμε αυτό το αδιαμφισβήτητο λάθος», είπε ο Φιντέλ. «Αλλά αυτοί που ήταν ένοχοι για γενοκτονία δικάστηκαν και τιμωρήθηκαν με βάση τους νόμους που είχαν θεσπιστεί πολύ πριν την επανάσταση, στη διάρκεια του πολέμου. Δεν μετανιώνουμε που το κάναμε, αν και αισθάνομαι συμπόνια όταν θυμούμαι την πίκρα αυτών [των κατηγορούμενων] που έβλεπαν το μίσος που οι άνθρωποι δικαίως αισθάνονταν για αυτούς λόγω των αποτρόπαιων εγκλημάτων τους».

Η σαφήνεια και η ταξική αντίληψη της δικαιοσύνης που είχε ο Φιντέλ είναι ένα παράδειγμα για όλους/ες μας. Συνέχισε εξηγώντας πώς ο ίδιος και άλλοι ηγέτες της επανάστασης κατέληξαν στο συμπέρασμα το οποίο εξέφραζε.

Το 1933 στην Κούβα, όταν έπεσε η δικτατορία του Χεράρδο Ματσάδο –η οποία ήταν πολύ λιγότερο βάνουση από το καθεστώς του Μπατίστα στη δεκαετία του 1950– είπε ο Φιντέλ ότι «οι οπαδοί του Ματσάδο σύρθηκαν στους δρόμους. Σημειώθηκαν λιντσαρίσματα, έγιναν επιδρομές στα σπίτια, ο κόσμος ήθελε να πάρει εκδίκηση. ... Οπότε, σε όλη τη διάρκεια [του επαναστατικού πολέμου στα βουνά], αναλογιζόμενοι τη μαζική βία που ενδεχομένως να συνοδεύσει τη νίκη του λαού, προειδοποιούσαμε τη χώρα γι' αυτό. ...

«Αυτή εδώ ήταν, ίσως, η μοναδική επανάσταση κατά την οποία οι κυριότεροι εγκληματίες πολέμου δικάστηκαν και τους αποδόθηκε δικαιοσύνη. Η μοναδική επανάσταση που δεν λεηλάτησε, δεν έσυρε τους ανθρώπους στους δρόμους, δεν αναζήτησε να πάρει εκδίκηση, δεν πήρε το νόμο στα χέρια της», είπε ο Φιντέλ.

«Το ότι δεν λιντσαρίστηκε ποτέ κανείς εδώ» ούτε είχαμε λουτρά αίματος, «οφείλετε στην επιμονή και στην υπόσχεσή μας: 'Θα αποδοθεί δικαιοσύνη στους εγκληματίες πολέμου και θα τιμωρηθούν'». Αλλά ο Φιντέλ πρόσθεσε «Διαπράξαμε το λάθος που σας εξήγησα: υπήρχε υπερβολική συμμετοχή κόσμου στις διαδικασίες αυτές. ... Βλέπει κανείς έναν άνθρωπο να δικάζεται μπροστά σε χιλιάδες άτομα, και ακόμα κι εάν είναι ο χειρότερος δολοφόνος, έχεις την τάση να τον λυπηθείς».

Η αστυνομία υπηρετεί τους κυρίαρχους και το κράτος τους

Η αστυνομία σε ένα καπιταλιστικό κράτος υπάρχει για να υπερασπίζεται την ιδιοκτησία και τα προνόμια του κεφαλαίου και την εξουσία αυτού του κράτους. Αυτή είναι η αιτία της ύπαρξής της. Αυτή είναι η τάξη την οποία υπηρετεί. Αυτό δεν πρόκειται να αλλάξει με κάποια «μεταρρύθμιση της αστυνομίας» την οποία μας πασάρει η μια ή η άλλη πτέρυγα των κυρίαρχων και των πολιτικών κομμάτων τους.

Στην Κούβα όταν έπεσε ο Μπατίστα, οι επαναστατικές δυνάμεις κατέλαβαν όλα τα αστυνομικά τμήματα. Αφόπλισαν τις αστυνομικές δυνάμεις. Συνέλαβαν τους βασανιστές και τους δολοφόνους και τους πέρασαν από δίκη. Τους υπόλοιπους τους έστειλαν στα σπίτια τους δίχως τα όπλα τους και τους είπαν να παρουσιαστούν σε έναν μήνα για να τους δοθεί μια καινούργια δουλειά. Όχι δουλειά στο αστυνομικό τμήμα αλλά μια καινούργια θέση εργασίας κάπου αλλού.

Η νέα Επαναστατική Εθνική Αστυνομία οργανώθηκε από το μηδέν, από τη βάση. Επικεφαλής της τέθηκαν μαχητές της επανάστασης που πολέμησαν στη Σιέρα Μαέστρα, στο Εσκαμπράι, στις πόλεις.

Και η Επαναστατική Εθνική Αστυνομία ήταν αυτή που είχε το μεγαλύτερο ποσοστό απωλειών στη μάχη της Πλάγια Χιρόν.

Η μάχη αυτή διέλυσε μια για πάντα τον μύθο ότι ο ιμπεριαλισμός των ΗΠΑ είναι αήττητος. Όπως ακριβώς και η μάχη στο Κουίτο Κουαναβάλε στην Αγκόλα, σχεδόν τριάντα χρόνια αργότερα, διέλυσε τον μύθο ότι η αεροπορία και ο στρατός του απαρτχάιντ της Νότιας Αφρικής ήταν αήττητος.

Η κουβανική επανάσταση είναι μια ζωντανή απόδειξη στη διάρκεια του δικού μας βίου του τι είναι ικανός να καταφέρει ο εργαζόμενος λαός με ταξική αλληλεγγύη, ταξική συνείδηση, επικεντρωμένη και διαρκή διαπαιδαγώγηση και μια επαναστατική ηγεσία του διαμετρήματος των επαναστατών στελεχών της Κούβας. Μια ηγεσία που σφυρηλατείτε μέσα στον αγώνα, στη μάχη, και στις «θυσίες που συνεπάγεται κάτι τέτοιο», για να παραφράσουμε τον Φιντέλ.

Μας δίνει μεγάλη ικανοποίηση που έχουμε τη δυνατότητα να τα γιορτάσουμε όλα αυτά σήμερα. Μαθαίνουμε από τους θριάμβους της Κουβανικής Επανάστασης, καθώς επίσης και από τα λάθη της. Είναι και δική μας επανάσταση.

Αλλά η δική μας ευθύνη δεν είναι να επικροτούμε τα επιτεύγματα των ανθρώπων του μόχθου της Κούβας. Η δική μας δουλειά βρίσκεται εδώ. Δεν πρέπει ποτέ να το ξεχνάμε αυτό. Θα ακούσουμε από πολλούς από εσάς στη διάρκεια της συζήτησης που θα ακολουθήσει σήμερα για τους αγώνες στους οποίους συμμετέχουμε, τις εμπειρίες που αποκτούμε δουλεύοντας σε αυτή την κατεύθυνση –στους χώρους εργασίας, στα σωματεία και ως κομμάτι του αγώνα για τα δικαιώματα των Μαύρων, για τα δικαιώματα των γυναικών και για άλλα κοινωνικά ζητήματα που είναι σημαντικά για την τάξη μας.

United Steelworkers Συγκέντρωση αλληλεγγύης με την απεργία χαλυβουργών στην εταιρεία ATI στην Μπράκενριντζ της Πενσυλβάνιας στις 16 Μαρτίου. Υπάρχει μια ανοδική τάση της εργατικής αντίστασης στους χώρους δουλειάς σήμερα, δράσεις από τις οποίες η τάξη μας μπορεί να αντλήσει διδάγματα και να αυξήσει την αυτοπεποίθησή της. Δουλειά μας δεν είναι να απολαμβάνουμε αμέριμνοι τα επιτεύγματα της κουβανικής επανάστασης, είπε η Γουόττερς. Η δουλειά μας βρίσκεται εδώ.

Αρχίζουμε να βλέπουμε μια μικρή άνοδο στις εκδηλώσεις αντίστασης στους χώρους δουλειάς απέναντι στις συνθήκες εργασίας που οι εργοδότες μάς επιβάλλουν εκμεταλλευόμενοι την πανδημία. Λίγες μικρές απεργίες, όχι μικρές για τη σημασία τους, αλλά μικρές όσο αφορά την οικονομική και κοινωνική βαρύτητα που έχουν σήμερα. Αλλά η καθεμία αποτελεί παράδειγμα από το οποίο η τάξη μας μπορεί να αντλήσει διδάγματα και να αυξήσει την αυτοπεποίθησή της.

Είτε πρόκειται για τους Τίμστερς που τα αφεντικά τους έχοουν επιβάλει λοκάουτ στην Marathon Petroleum στη Μινεσότα, ανθρακωρύχους στην Warrior Met στην Αλαμπάμα, χαλυβουργούς στην Allegheny Technologies, δράσεις των υγειονομικών ή αντίσταση από τους εργαζομένους στην Walmart, την Amazon ή αλλού.

Είναι κομμάτι της επεκτεινόμενης ενότητας των εργαζομένων πάνω σε αυτή τη γραμμή πλεύσης.

Στις σελίδες του βιβλίου *Η Κούβα και η επερχόμενη αμερικανική επανάσταση* θα βρείτε μια αναφορά του Τζακ Μπαρνς στις εμπειρίες του στην Κούβα το καλοκαίρι του 1960, καθώς η επαναστατική συνείδηση του εργαζόμενου λαού βάθαινε με ιλιγγιώδη ταχύτητα. Όλοι γνώριζαν ότι επίκειται η εισβολή που οργάνωνε ο ιμπεριαλισμός των ΗΠΑ. Το ζήτημα απλά ήταν πότε θα γίνει. Ήταν ένας αγώνας δρόμου με αντίπαλο τον χρόνο. Τα πάντα είχαν επικεντρωθεί στην προετοιμασία.

Το σχέδιο δράσης ήταν, «Μάθε το πρωί, δίδαξε το απόγευμα».

Ο Τζακ είπε σε έναν διοικητή μιας πολιτοφυλακής που γνώριζε και τη γνώμη του οποίου σεβόταν, ότι ήθελε να μείνει στην Κούβα και να συμμετάσχει σε εκείνη τη μάχη. Η απάντηση του διοικητή της πολιτοφυλακής ήταν, «Όχι. Θα είμαστε έτοιμοι για την εισβολή και θα την κατατροπώσουμε. Η δική σου δουλειά δεν βρίσκεται εδώ. Θα πρέπει να επιστρέψεις και να βρεις άλλους που αισθάνονται όπως εσύ για την Κουβανική Επανάσταση και να δουλέψεις για να γίνει μια επανάσταση σαν τη δική μας στις Ηνωμένες Πολιτείες».

Και πρόσθεσε, «Βρες το κόμμα που νομίζεις ότι βρίσκεται σε αυτή την κατεύθυνση και γίνει μέλος του».

Αυτό ακριβώς έκανε ο Τζακ. Είναι μια πορεία που κρατά μια ολόκληρη ζωή. Είναι η δική μας γραμμή πλεύσης την οποία γιορτάζουμε εδώ σήμερα.

[The Cuban Revolution: An example for us today – The Militant](#)